

FINAL ALTERNATIU

L'ambient d'aquella tarda era fred. En Kumail estava molt nerviós, tots aquells dies en que desitjava retrobar-se amb la persona que havia estat al seu costat des del primer moment ja havia arribat però, res seria com ell s'esperava. Cada somriure, cada petita història i cada moment desapareixerien en qüestions de segons.

En Kumail va agafar un taxi. No volia perdre més temps visitant la ciutat. Havia arribat el moment d'anar a veure la Glòria i que ella li expliqués què és el que havia passat a Alemanya. En arribar a l'hospital tots els seus pensaments es van esvaïr, així fent, que les seves inseguretats tornessin. A la recepció de l'hospital s'hi trobava una noia d'aquelles persones que només pensa en ella i no vol ajudar altres persones si això no li crea un benefici propi. Per això en Kumail es va recórrer tot l'hospital en busca de la Glòria, però com que no sabia quina era la seva habitació a tardar més del que esperava.

Després de pujar a la tercera planta, baixar a la primera i tornar a pujar fins la segona, la va trobar. L'habitació número 126. Hi va entrar i allà la va trobar, assentada al llit mirant per la finestra una ciutat mig destrossada per la guerra. Durant tot el viatge va estar pensant què dir-li quan la veiés, però només li va sortir un trist i fred "hola". La Glòria es va girar hi va dir: "T'esperava Kumail". En aquell moment va entrar el doctor amb cara de males notícies. Se'm va regirar l'estómac, no se si eren els nervis o el trajecte, només sabia que allò que recorria el meu cos, faria canviar els meus pensaments. Quan el doctor ens ho va explicar, quasi em desmaïo. A la Glòria només li queden uns dies de vida... Em va costar molt assimilar-ho però al final vaig prendre una decisió. Faria que aquests últims dies fossin els millors de la seva vida.

Durant el primer dia en Kumail va explicar tot el que ha fet durant la seva estada a França. Ella estava meravellada per totes les històries que li ha explicat, sobretot el fet de haver trobat novia que segons en Kumail era una fantàstica novia, la Prudence. Com que no sabien amb exactitud quants dies li quedaven a la Glòria, cada hora, cada minut, cada segon el volien passar com si fos l'últim. En aquell moment la Glòria va explicar tot allò que durant dies s'havia estat guardant. La Glòria havia fet creure a en Kumail una falsa història de quan es van conèixer. La realitat era molt diferent i molt més dura.

Els carrers estaven enfangats, cada passa que donava li costava més que l'anterior, les sabates se li quedaven enganxades i les gotes de la pluja relliscaven per la suau i blanca pell d'aquella noia. Alguna cosa la va fer parar al mig d'aquell carrer fred i fosc; un plor profund que li arribava al cor. No s'ho va pensar dues vegades, va arrencar a córrer, aquell plor cada vegada es tornava més intens, les gotes de la pluja seguien caient i l'esperança d'aquella noia de 15 anys augmentava amb cada passa que donava. Va mirar per tot arreu fins que va trobar uns cubells molt sospitosos situats en una cantonada. Allà el va trobar; un nen que en prou feines tenia l'any. La seva primera reacció va se agafar-lo a coll, estava embolicat amb una manta blanca amb una carta escrita on posava: Kumail. Els anys van anar passant, en Kumail creixia i la Glòria també. Durant la guerra, van haver d'abandonar casa seva i això va fer

que encara estiguessin més units. Fins el dia d'avui, un dia de pluja com en el primer moment en que se'l va trobar al costat d'un cubell, en el fons res havia canviat.

En Kumail estava descompòs, no s'ho podia creure, tot en el que havia cregut durant tots aquells anys només era una cruel mentida. Encara que la Glòria hagués mentit durant molts anys, ell sabia que ella l'havia cuidat com si fos el seu verdader fill; per això l'havia de perdonar.

El següent dia quan va tornar a l'hospital per veure-la de nou, el doctor l'esperava amb una carta a la mà i amb una notícia molt dolenta. La Glòria havia mort, els seus dies s'havien acabat. Ara sí que en Kumail estava tocat, tenia por fins i tot de llegir-se la carta que la Glòria li havia deixat. Però amb el valor que sempre demostra, la va llegir.